

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนwachirathamsatit
ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ

The Comparison Of Academic Achievement In Khon Dance Drama, Thai
Dance Subject Of Matthayomsuksa 3 Students Wachirathamsatit School
Through Using Supplementary Reading Books and Traditional Teaching.

เมทิตา ชัยมา¹ สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนwachirathamsatit เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) ด้วยวิธีจับสลาก จำนวน 2 ห้องเรียน กลุ่มทดลอง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 จำนวน 48 คน สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มควบคุม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 จำนวน 48 คน ทำการสอนแบบปกติ จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ (1) หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย (3) แผนจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์แบบปกติ เรื่องโขนไทย และ (4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโขนไทย จำนวน 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 ใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t (t-test Independent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า (1) หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.26/80.67 และ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : หนังสืออ่านเพิ่มเติม, การสอนแบบปกติ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขานวัตกรรมการศึกษาระดับปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

E – mail: matitachaima@gmail.com. เบอร์โทรศัพท์ 062-6395663

² รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to create and find efficiency of supplementary reading Khon dance drama, thai dance subject of matthayomsuksa three students with criterion of 80/80 (2) to compare the comparison of academic achievement in Khon dance drama, thai dance subject of matthayomsuksa three students through supplementary reading and Traditional Teaching.

The sample group used in the research was Matthayomsuksa 3 students at Vachiratham Sathit School, Phra Khanong District, Bangkok, the second semester of the academic year 2019, obtained from simple random sampling by cast lots of 2 classrooms. The subjects were 48 matthayom suksa 3/6 students taught by supplementary reading and a control group consisted of matthayom suksa three students 3/9 48 people teaching by Traditional Teaching.

The research instruments consisted of (1) The supplementary book Dance of Thai Khon Drama for matthayomsuksa three, (2) the lesson plan by The Dance of Thai Khon Drama supplementary book, (3) the lesson plan of Conventional teaching of Khon dance drama, thai dance subject, (4) the thai Khon drama forty-items test for measuring the academic achievement of the students, which has the level of 0.90 by using an experimental Randomized Control Group Pretest-Posttest Design. The statistics that are used include the average percentage the standard deviation (SD) and the statistics test the assumptions by using the test value of T (t-test Independent Samples).

The research found that the supplement reading of Thai Khon Dance for matthayomsuksa three students satisfied the set efficiency criterion at the level of 80.26/80.67 and The academic achievement of the students studying by through the supplementary book of thai Khon dance mathayomsuksa three was higher than those studying through conventional teaching at the statistically significant level of .05.

Keywords : Supplementary Reading Books, Traditional Teaching, The academic achievement

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ผู้ที่ได้รับการศึกษาจึงเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษา เพื่อแก้ วิกฤตการณ์ทางการศึกษา หลักการสำคัญในการปฏิรูปการศึกษาไทย คือ การปฏิรูปการเรียนรู้ โดยจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การเรียนรู้ด้วยการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมกระบวนการคิด และความคิดสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ, 2545: 2) นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ให้ความสำคัญต่อการสืบทอดภูมิปัญญา ท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมของชาติโดยกำหนดไว้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้และหลักสูตรการเรียนการสอน

วิชานาฏศิลป์ไทย เป็นสาระหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มีจุดมุ่งหมายเพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ไทย เห็นคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรม เป็นวิชาที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ วัฒนธรรมไทย อันเป็นรากเหง้าของชาติ ตอบสนองกับพระราชบัญญัติการศึกษาและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาที่ มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นของไทย และรักความเป็นไทยได้เป็นอย่างดีศิลปะการแสดง “โขน” ถือ

เป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงของไทย ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้งานศิลปะไทยหลายสาขาไปพร้อมๆ กันได้ อาทิ วรรณคดี เรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งนำมาเป็นบทร้อง การดำเนินเรื่องของโขน ฯลฯ วรรณศิลป์ นำมาถ่ายทอดเป็นคีตศิลป์ ทั้งการขับร้อง บทพากย์ บทเจรจา ระหว่างการแสดง นาฏศิลป์ ได้แก่ ท่ารำภาษาท่า และการแสดงออกของผู้แสดง ดุริยางค์ สังคีตศิลป์ ได้แก่ การบรรเลงดนตรี วงปี่พาทย์ ประณีตศิลป์และหัตถศิลป์ ในงานเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ เป็นต้น (ศิริลักษณ์ บัทรประโคน, 2558: 92) การศึกษาเกี่ยวกับโขน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สะท้อนเอกลักษณ์แห่งศาสตร์และศิลป์ของไทยหลายแขนง ที่มีการฟื้นฟู อนุรักษ์และสืบทอดต่อเนื่องกันมาจนถึงปัจจุบัน

ทั้งนี้ จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ผ่านมา พบว่าการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงโขนในภาคทฤษฎีความรู้นั้น มีเนื้อหาอยู่เป็นจำนวนมาก บ่อยครั้งที่ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายเนื่องจากเป็นเรื่องที่ไกลตัว ยากที่จะพบเห็นในชีวิตประจำวัน จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่ต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ โดยต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา นำสื่อการเรียนรู้และกิจกรรมมาใช้เป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ดังที่ระบุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ว่า สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเข้าถึงการเรียนรู้ของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 35) ซึ่งสื่อการเรียนรู้ในปัจจุบันนี้ ได้มีการพัฒนาในรูปแบบต่างๆ ตามกระแสหรือยุคโลกาภิวัตน์ โดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทสำคัญ ในวงการศึกษามากขึ้น แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดหลายประการสำหรับผู้สอนและผู้เรียนที่อยู่ในสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ที่แตกต่างกัน หนังสือจึงยังคงเป็นสื่อที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ เพราะหนังสือเป็นเครื่องมือที่สะดวกที่สุด สามารถอ่านได้ทุกที่ ราคาถูกกว่าสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ (รินฤทัย สัจจพันธุ์, 2544: 21) ซึ่งสอดคล้องกับ สาโรจน์ เกษมสุขโชติกุล (2552: 15) ที่ได้กล่าวไว้ว่า หนังสือได้เปรียบกว่าทั้งเรื่องราคาถูกกว่า พกพาสะดวกกว่า ไปกับเราได้ทุกที่ อ่านได้นานกว่าโดยไม่มีเวลาจำกัด อ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้เสมอ อ่านได้ตามความพอใจ และคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของหนังสือนั้นคือ ให้สิ่งที่เรียกว่า “สุนทรีย์” แห่งการอ่าน ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญที่สื่อสมัยใหม่ไม่อาจทำได้

นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยที่นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมมาใช้ในการเรียนการสอนของ เบญญา ขวัญยืน (2553: 65) ที่ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องทุเรียนเมืองนนท์ กับกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ทุเรียนเมืองนนท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนในรายวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสนใจที่จะสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องโขนไทย โดยการนำเสนอข้อมูล ประกอบด้วย ประวัติความเป็นมาของโขน วิวัฒนาการของโขน การไหว้ครูโขน ตัวละครโขน หัวโขน เครื่องแต่งกายและเครื่องโรงของโขน วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงโขน การพากย์และเจรจา และภาษานาฏศิลป์สู่การแสดงโขน โดยมีความมุ่งหวังว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังกล่าว จะเป็นสื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และจะช่วยแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ ปลูกจิตสำนึกให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ ในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ตลอดจนพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่เรียนวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน วชิรธรรมสาริต เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 6 ห้อง ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 – 3/11 รวม 296 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่เรียนวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน วชิรธรรมสาริต เขตพระโขนง กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับสลาก ได้จำนวน 2 ห้องเรียน ดังนี้

กลุ่มทดลอง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 จำนวน 48 คน ทำการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม

กลุ่มควบคุม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 จำนวน 48 คน ทำการสอนแบบปกติ

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอน 2 วิธี คือ

- 1) การสอนโดยหนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 2) การสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 เล่ม ได้แก่ เล่มที่ 1 เรื่อง ประวัติความเป็นมาของโขน เล่มที่ 2 เรื่อง วิวัฒนาการของโขน เล่มที่ 3 เรื่อง การไหว้ครูโขน เล่มที่ 4 เรื่อง ตัวละครโขน เล่มที่ 5 เรื่อง หัวโขน เล่มที่ 6 เรื่อง เครื่องแต่งกายโขนและเครื่องโรงของโขนเล่มที่ 7 เรื่อง วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงโขน บทพากย์และเจรจา และเล่มที่ 8 เรื่อง ภาษานาฏศิลป์สู่การแสดงโขน

2. แผนการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 8 ชั่วโมง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่องโขนไทย ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 40 ข้อ กำหนดค่าคะแนนคือ ตอบถูก 1 คะแนน ตอบผิด 0 คะแนน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลตามรูปแบบการวิจัย Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

กำหนดกลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
กลุ่มทดลอง	O1	X1	O2
กลุ่มควบคุม	O1	X2	O2

กำหนดให้

กลุ่มทดลอง	หมายถึง	กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม
กลุ่มควบคุม	หมายถึง	กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ
O1	หมายถึง	การทดสอบก่อนเรียน
O2	หมายถึง	การทดสอบหลังเรียน
X1	หมายถึง	การสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม
X2	หมายถึง	การสอนแบบปกติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 E1/E2
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test dependent
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน เรื่อง โขนไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Independent

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมิรุทธสาธิต ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติ สรุปได้ดังนี้

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.26/80.67
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมิรุทธสาธิต ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม กับการสอนแบบปกติ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ด้านประสิทธิภาพ ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง โขนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.26/80.67 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้

ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม และดำเนินการสร้างอย่างเป็นระบบ ตามขั้นตอนหรือกระบวนการในการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม ของปราณี ปราบริปู (2560: 10-11) ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระในหลักสูตร และวัตถุประสงค์ ผ่านการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมจากอาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ รวมถึงผ่านขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามขั้นตอนการทดลองหาค่าประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้ เพื่อหาข้อบกพร่องของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งผู้วิจัยได้แก้ไขปรับปรุงอย่างเป็นระบบทุกขั้นตอนก่อนนำมาใช้ทดลองจริง ทั้งการจัดรูปแบบที่พอเหมาะ การปรับภาษาที่เข้าใจง่าย ขนาดตัวอักษรที่เหมาะสม รวมถึงการใช้ภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อดึงดูดความสนใจ ปลุกจิตสำนึกให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ ในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ สามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเองได้ จึงทำให้ผลการวิจัยเป็นไปตามเกณฑ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรี เอ็นดูราชูกร์ (2555: 56-57) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องเปิดประตูสู่ระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหัวโย่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องเปิดประตูสู่ระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหัวโย่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.37/92.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้เพราะว่าเนื้อหาที่เลือกมาเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เนื้อหาน่าอ่าน เข้าใจง่าย สามารถนำไปปรับประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้ ปลุกฝังให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจในประเพณีและในท้องถิ่นของตน โดยผ่านการพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้องของรูปแบบ เนื้อหาองค์ประกอบต่างๆจากผู้เชี่ยวชาญในระดับดี

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 80.26/80.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน

2. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องไชนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับการสอนแบบปกติพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม สูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาภาษาไทย กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเรียนมากขึ้น ผู้วิจัยได้เจาะลึกเนื้อหาในเรื่องไชนอย่างเข้มข้น และครอบคลุมตั้งแต่ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ การไหว้ครู ตัวละคร หัวใจ ไชน เครื่องแต่งกาย วงดนตรีประกอบการแสดง การพากย์เจรจา ตลอดจนการฝึกปฏิบัติภาษาท่าทางศิลปะสู่การแสดงไชน ที่อิงกับเนื้อหาสาระในหลักสูตร โดยนำมาเรียบเรียงให้นำมาอ่าน สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่สับสน ในส่วนของรูปแบบ มีการใช้ภาพประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหา เพื่อดึงดูดความสนใจชวนให้นำมาเปิดอ่าน การจัดหน้า จัดวางข้อความ และการจัดลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม อ่านง่าย ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหานั้นๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น รวมถึงเป็นการปลุกฝังให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และเห็นคุณค่าของการแสดงไชน อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอกิจกรรมท้ายเล่ม เพื่อให้ผู้อ่านได้ทบทวนความรู้ที่อ่านไป สอดคล้องกับ อรุณี จิรมหาศาล (2550) ที่ได้กล่าวว่า หนังสือที่มีกิจกรรมท้ายเล่มนั้น ช่วยให้ผู้อ่านสามารถศึกษาและทบทวนหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

จึงส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาไทย เรื่องไชนไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญญา ขวัญยืน (2553: 65) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ทูเรียนเมืองนนท์ กับกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ทูเรียนเมืองนนท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นเพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ผ่านการพัฒนาอย่างเป็นระบบและมีวิธีการที่เหมาะสม กล่าวคือ ก่อนการพัฒนาได้ผ่านขั้นตอนการศึกษาหลักสูตร แบบเรียน รวมทั้งคิดวิเคราะห์เนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับการเรียน และศึกษาวิธีการสอน และผ่านการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ มาตามลำดับ รวมถึงขั้นตอนการหาประสิทธิภาพกับกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ 80/80 สอดคล้องกับ สุรินทร์ เสถียรสิริวัฒน์ (2554: 69) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเกษตรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม กับกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยไม่ได้ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากเหตุผลดังกล่าว เป็นข้อสนับสนุนได้ว่า ว่านักเรียนที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ เรื่อง โขนไทย มีระดับผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมของผู้เรียนให้พร้อมสำหรับการเรียนรู้ก่อนการชี้แจงและแนะนำวิธีการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแจ่มแจ้ง ไม่มีข้อสงสัยในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่น บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้สอนต้องคอยสังเกต ให้ความช่วยเหลือหรือคำแนะนำในบางส่วนที่คิดว่าจะเป็นปัญหาต่อนักเรียน คอยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ และให้การเสริมแรงคอยกระตุ้นให้กำลังใจ ในขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชานาฏศิลป์ ในรูปแบบการบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่นๆ เช่น สาระดนตรีไทย สาระภาษาไทย หรือสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปพร้อมๆ กันในหลายวิชา

2. ผู้ที่ต้องการสร้างหนังสือ ควรมีการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน ถึงความสนใจในเรื่องที่นักเรียนอยากอ่าน ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับสาระวิชา หรือสิ่งที่น่าสนใจที่นักเรียนอยากเรียนรู้เพิ่มเติมจากหนังสือเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหนังสือที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียน

3. วิชานาฏศิลป์ เป็นสาระวิชาที่เน้นทักษะที่หลากหลาย โดยเฉพาะทักษะการปฏิบัติ ควรมีการศึกษาการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม ที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ที่หลากหลาย ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และฝึกทักษะการปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ได้อย่างอิสระ โดยไม่ต้องรอให้ครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอด เป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551** กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- กรมวิชาการ. (2545). **การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- กรมวิชาการ. (2544). **การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ.
- ถวัลย์ มาศจรัส และพรพรด เจนสุวรรณ. (2551). **นวัตกรรมการศึกษา ชุด การพัฒนาการเรียนรู้ “การส่งเสริมการเรียนรู้”**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ธารอักษร.
- เบญญา ขวัญยืน. (2553). **การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี (งานเกษตร) หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ทูเรียนเมืองนนท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปราณี กองจินดา. (2549). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการ คิดเลขในใจ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิปปา โดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู**. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(หลักสูตร และการสอน). พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี ปราบริปู. (2560). **แนวทางการสร้างหนังสือเรียนและหนังสืออ่านเพิ่มเติม**. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- พัชรี เอ็นดูราษฎร์. (2555). **การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องเปิดประตูสู่ระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดห้วยโป่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (2544). **ศาสตร์และศิลป์แห่งวรรณคดี**. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- ศิริลักษณ์ บัตรประโคน. (2558). **วัยใสหัวใจโชน : การสืบทอดและกลวิธีการสืบทอดศิลปะโชนของไทย**. วารสารบัณฑิตศึกษา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สาโรจน์ เกษมสุขโชติกุล. (2552). **“ชะตากรรม “หนังสือกระดาษ” จะอยู่หรือไปในยุค “อีบุ๊ก” เพียงพู่.”** ผู้จัดการ. (2 กุมภาพันธ์) : 15.
- สุรินทร์ เสถียรสิริวัฒน์. (2554). **หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชางานเกษตรเรื่อง การปลูกพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาครุศาสตร์เกษตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- อรุณี จิรมหาศาล. (2550). **การสร้างหนังสือส่งเสริมการอ่านประกอบการเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง เทียวเมืองสามชัย**. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม